

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Σκοπός & Τεχνική

Σκοπός μιας γραπτής εργασίας

Η Γραπτή Εργασία πιστοποιεί την πρόοδο που έχει πραγματοποιήσει ο φοιτητής στη μελέτη του και τον βαθμό κατανόησης των θεμάτων που καλύπτει το σχετικό μάθημα. Για τον λόγο αυτό, ο φοιτητής πρέπει:

- Να απαντά με *μεθοδικότητα, σαφήνεια και πληρότητα* σε όλα τα ερωτήματα του θέματος, κύρια και δευτερεύοντα.
- Να αποφεύγει τις γενικές τοποθετήσεις, τους πλατειασμούς και τις αοριστολογίες, αλλά να απαντά με *ακρίβεια και περιεκτικότητα*.
- Να αναπτύσσει ένα σαφές σχεδιάγραμμα / σκελετό κατά τη συγγραφή της εργασίας του, η οποία θα αποτελείται, *υποχρεωτικά*, από: α) **Εισαγωγή**, όπου θα εντοπίζεται το θέμα, θα παρουσιάζεται ο σκοπός της εργασίας και θα αναλύεται η στρατηγική που θα ακολουθήσει ο φοιτητής. β) Επί μέρους αριθμημένα **Κεφάλαια**, ανάλογα με τις υποενότητες / υποερωτήματα του θέματος. γ) Σύντομο **Συμπέρασμα**, όπου συνοψίζεται η πραγμάτευση που έχει προηγηθεί.
- Να παραθέτει **Περιεχόμενα** στην αρχή της εργασίας και **Βιβλιογραφία** στο τέλος της. Στα περιεχόμενα δίνεται η σελίδα της κάθε ενότητας, και στη Βιβλιογραφία όλες οι πηγές που χρησιμοποιήθηκαν, *αλφαβητικά*.

Σκοπός μιας γραπτής εργασίας

- Να τεκμηριώνει τις πληροφορίες που παραθέτει ή τις κρίσεις άλλων που χρησιμοποιεί στο επιχείρημά του, με συγκεκριμένες παραπομπές στο κείμενό του. Καλό είναι οι παραπομπές (υποσημειώσεις) αυτές να συντάσσονται με *πληρότητα* (όνομα συγγραφέα, τίτλος έργου, τόπος και χρόνος έκδοσης), *σαφήνεια* (σελίδα από όπου η αναφορά), και *ομοιομορφία*.
- Να σέβεται τα βιβλία που μελετά (ή τις πληροφορίες που αντλεί από το διαδίκτυο) και να μην *αντιγράφει κατά λέξη*.
- Να αποφεύγει την πολυλογία, τις επιθετικές απόψεις και εκφράσεις, την υπερβολική καλλιέπεια (πομπώδεις εκφράσεις, κοσμητικά επίθετα κλπ) και κάθε απόπειρα εντυπωσιασμού: *λίγα λόγια και καλά, και πάντοτε εντός θέματος*.
- Να χρησιμοποιεί ορθά την ελληνική γλώσσα, να σέβεται τη γραμματική και να αποφεύγει τους σολοικισμούς και τις ασυνταξίες.
- Να θυμάται, τέλος, ότι σκοπός του είναι να απαντήσει σε συγκεκριμένα ερωτήματα όσο καλύτερα και πληρέστερα μπορεί: *τίποτε περισσότερο, τίποτε λιγότερο*.

και μην ξεχνάτε....

καλύτερα ποτέ παρά αργά!

Συστατικά:

Συστατικά:

ΘΕΜΑ

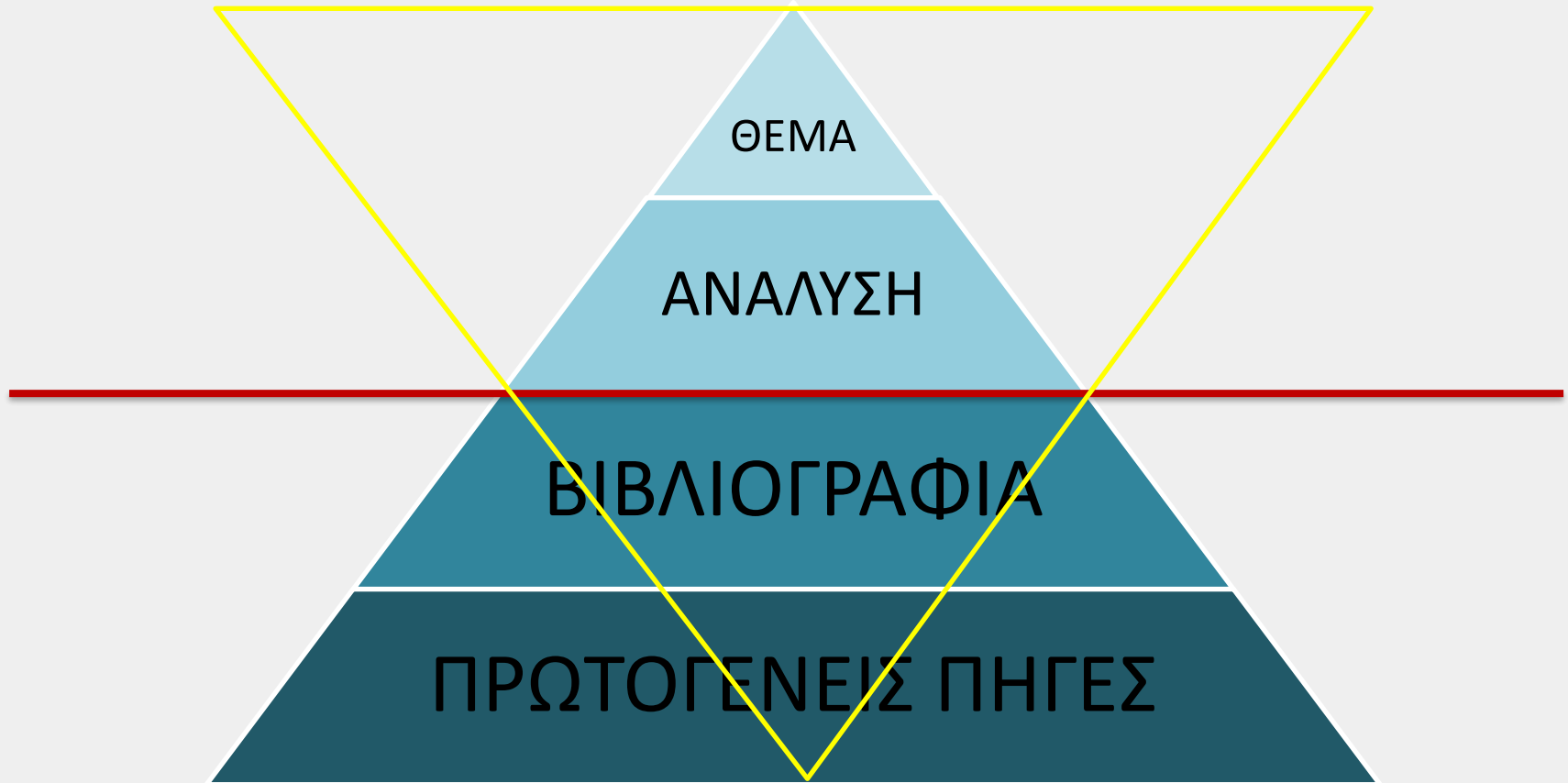
ΑΝΑΛΥΣΗ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΠΡΩΤΟΓΕΝΕΙΣ ΠΗΓΕΣ

Συστατικά:

Τύποι παραπομπών:

Υπάρχουν δύο κύριοι τρόποι παραπομπής σε μια πηγή:

1. **Η ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΗ** («ευρωπαϊκό σύστημα»): χρήση ενός αριθμού-δείκτη στο τέλος της πρότασης, ή αμέσως μετά τα εισαγωγικά στην περίπτωση παραθέματος. Ο αριθμός αυτός μας οδηγεί σε υποσημείωση στο κάτω τμήμα της σελίδας του κειμένου ή σε σημειώσεις στο τέλος της εργασίας μας (σημειώσεις τέλους). Στην περίπτωση αυτή στην υποσημείωση γράφουμε τα πλήρη στοιχεία της πηγής μας, ίσως και συμπληρωματική βιβλιογραφία, ίσως και κάποιο σχόλιο.

2. **Η ΑΝΑΦΟΡΑ** («αμερικανικό σύστημα» ή «σύστημα Harvard»): εναλλακτικά γράφουμε εντός παρενθέσεως το επώνυμο του συγγραφέα και δίπλα την ημερομηνία έκδοσης του έργου. Τότε στη βιβλιογραφία του κειμένου μας θα πρέπει να παραθέσουμε τα πλήρη στοιχεία της πηγής (όνομα συγγραφέα, έτος έκδοσης, τίτλος κλπ).

Τα μυστικά των παραπομπών

Χρησιμοποιούμε παραπομπή για να:

- Τεκμηριώσουμε τα στοιχεία που παραθέτουμε
- Αναφερθούμε στις απόψεις άλλων
- Αναφέρουμε παρενθετικά στοιχεία που δεν ανήκουν στο κύριο σώμα του κειμένου

...και ΟΧΙ για να:

- Εντυπωσιάσουμε τον αναγνώστη
- Συσσωρεύσουμε άχρηστες λεπτομέρειες
- Αναφερθούμε σε κοινότοπες πληροφορίες

Τα μυστικά των παραπομπών

Παραπομπές / Βιβλιογραφία

- Η παρουσίαση της βιβλιογραφίας πρέπει να γίνεται συστηματικά και οργανωμένα, με έμφαση στην ομοιομορφία και τη μεθοδολογική συνέπεια.
- Η ύπαρξη σταθερού συστήματος παρουσίασης της βιβλιογραφίας εξυπηρετεί τόσο τον αναγνώστη της εργασίας όσο και τον φοιτητή κατά την αναζήτηση των κειμένων που θα χρησιμοποιήσει. Είναι λοιπόν σημαντικό να γνωρίζουμε να γράφουμε βιβλιογραφίες, αλλά και να διαβάζουμε βιβλιογραφίες που βρίσκουμε σε κείμενα άλλων.

ΜΟΝΟΓΡΑΦΙΑ

J. Boardman, *Greek Gems and Finger Rings*, Λονδίνο: Thames & Hudson (1971).

ΜΟΝΟΓΡΑΦΙΑ

J. Boardman, *Greek Gems and Finger Rings*, Λονδίνο:Thames & Hudson (1971), 155-7.

AΠΘΠΟ

M.J. Mellink, 'Excavations in the Elmali Area, Lycia, 1975', *AJA* 80 (1976), 377-84.

ΑΡΘΡΟ ΣΕ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟ ΤΟΜΟ

A.V. Levidis, 'Why did Plato not suffer of color blindness? An interpretation of the passage on color blending of *Timaeus*', στο M.A. Tiverios & D.S. Tsiafakis (επ.), *Color in Ancient Greece: the Role of Color in Ancient Greek Art and Architecture 700-31 B.C.*, Θεσσαλονίκη: Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης (2002), 9-21.

ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΣ ΤΟΜΟΣ

T. Rasmussen & N. Spivey (επ.), *Προσεκτικές Ματιές στα Ελληνικά Αγγεία*, Αθήνα: Καρδαμίτσα (1997).

<http://www.fhw.gr/chronos/04/> (τελευταία επίσκεψη: 3 Οκτωβρίου 2019).

Είναι σαφές ότι η δημόσια «χρήση» του πολιτισμού ή των επιστημών της αρχαιολογίας ή της ιστορίας επενεργεί διαβρωτικά. Το πρόβλημα όμως έγκειται στο ότι η νοσταλγία για το βιωμένο παρελθόν, η οποία λαμβάνει τη μορφή οργανωμένου εγχειρήματος σε ορισμένες κοινωνικές ομάδες ή στρώματα, αποτελεί εγγενές στοιχείο της νεωτερικότητας.¹ Οι δυτικές ελίτ επιδίδονταν επί αιώνες στην αναζήτηση (συχνά: κατασκευή) του ατομικού και συλλογικού παρελθόντος τους με τη μορφή προγόνων, μυθο-ιστορικών γεγονότων κ.ο.κ., αλλά και στην προβολή αυτού του «παρελθόντος» με τη μορφή μνημείων, τελετών, εθίμων, έως και αναπαραστάσεων, εξέλιξη που έχει – εύστοχα – χαρακτηριστεί ως «επινόηση της παράδοσης».² Η Βίβλος και η αρχαία Ελλάδα και Ρώμη αποτέλεσαν δεξαμενή ηρώων και ανδραγαθημάτων των βασιλέων και των αριστοκρατών της Δύσης έως τα μέσα του 19^{ου} αιώνα, όταν αυτού του είδους η αρχαιοδιφική αναζήτηση υιοθετήθηκε από το νεότευκτο, τότε, εθνικό κράτος.³ Αντίστοιχες, και συχνά υποτιμημένες, εξελίξεις παρατηρήθηκαν και σε χώρες της Άπω Ανατολής όπως η Κίνα και η Ιαπωνία, με αποτέλεσμα το ιστορικο-κοινωνικό φαινόμενο της «ηθελημένης νοσταλγίας» να λάβει πραγματικά ... παγκόσμιες διαστάσεις.⁴

1. Βλ. Huyssen, *ό.π.*, 11-29.

2. Βλ. E. Hobsbawm, «Inventing Traditions», στο E. Hobsbawm & T. Ranger (επ.), *The Invention of Tradition*, Κέμπριτζ: Cambridge University Press (1983), 1-14.

3. N.A. Silberman, *Between Past and Present. Archaeology, Ideology, and Nationalism in the Middle East*, Νέα Υόρκη: Anchor (1989), 3-4. Βλ. επίσης B.G. Trigger, «Alternative archaeologies: nationalist, colonialist, imperialist», *Man* 19 (1984), 355-70.

4. Βλ. R. Robertson, *Globalization. Social Theory and Global Culture*, Λονδίνο: Sage (1992), 146-63.

«Harvard style»

The emphasis on painted architectural landscapes seems to be exemplified by artists such as Serapion, who excelled in the rendering of *scaenas* (stage-like vistas), but ‘could not paint a human being’ (*NH* 35.113). Judging by the surviving monuments, like the Villa of Publius Fannius Synistor at Boscoreale (c. 50-40 BC), artists of the advanced Second Style (and their clientele) enjoyed the creation of a fanciful pseudo-architectural interior based on visual ambiguity and cultural tongue-in-cheek (Anderson 1987; Ling 1991: 23-51). The so-called ‘Room H’ in the Villa at Boscoreale, for example, contained eight painted scenes framed by a *trompe-l’oeil* peristyle. Some of these panels obviously refer to scenes from a royal court in Macedon or anywhere else in the Hellenistic world, the original of which might date from as early as the Early Hellenistic period (fig. 8). Wall paintings surviving from Pompeii, Herculaneum, or Rome itself seem to be copying – to a greater or lesser extent – famous Greek works known only from Pliny and other authorities of the time. Others come to us without further recommendations, like the *Odyssey Landscapes*, a mid-1st c. BC cycle of eleven panels depicting episodes from the adventures of Odysseus on his way back home, found in a house on the Esquiline hill in Rome (Pollitt 1986: 185-190; Ling 1991: 108-12). Like so many other wall-painting cycles from Romano-Campanian houses, the *Odyssey Landscapes* also appear to have been excerpted from a larger composition.

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

References

- Anderson, M.L. (1987), *Pompeian Frescoes in the Metropolitan Museum of Art*. New York.
- Andreae, B. (1977), *Das Alexandermosaik aus Pompeji*. Recklinghausen.
- Bingöl, O. (1997), *Malerei und Mosaik der Antike in der Türkei*. Mainz.
- Boardman, J. (1989), *Athenian Red Figure Vases. The Classical Period*. London.
- Bruno, V.J. (1977), *Form and Colour in Greek Painting*. London.
- Gombrich, E.H. (1976), *The Heritage of Apelles*. London.
- Levidis, A.V. (2002), 'Why did Plato not suffer of color blindness? An interpretation of the passage on color blending of *Timaeus*', in Tiverios & Tsiafakis, eds, 9-21.
- Ling, R. (1991), *Roman Painting*. Cambridge.
- Pollitt J.J. (1986), *Art in the Hellenistic Age*. Cambridge.
- Tsimpidou-Avloniti, M. (2005), *Macedonian Tombs at Foinikas and Agios Athanasios, Thessaloniki*. Athens (in Greek).
- Von Graeve, V. (1979), 'Zum Zeugniswert der bemalten Grabstelen von Demetrias für die Griechische Malerei', in B. Helly (ed.), *La Thessalie. Actes de la Table-ronde, 21-24 juillet 1975* (Lyon), 111-38.

Greece between the local and the global

The establishment of Greece as a ‘model kingdom’ in the 1830s, a modern nation state of highly idealistic conception albeit endowed with a rather grim predicament, unleashed a considerable amount of political capital. Its management was negotiated between the Bavarian aristocracy, transplanted in Greece on the appointment of King Otto as the country’s first monarch, on the one hand and the Greek elites on the other, themselves newly arrived from other parts of Europe or the Ottoman Empire itself, where they had cultivated a national identity inspired by their own versions of the Enlightenment, mixed with generous servings of German Romanticism (Herzfeld, 1986; Skopetea, 1988). As soon as the new state was inaugurated, however, it became abundantly clear to anyone involved that it could not possibly fulfill its ostensibly Philhellenic, deeply Orientalist and – quite frankly – utopian destiny. Greece’s inability to espouse modernity (mostly because it could not truly measure up to the standards set by the phantasm of classical *Hellas* to which the modern state owed its existence) exasperated its former supporters who were now feeling that the country’s modernity was destined to remain ‘incomplete’ (Gourgouris, 1996: 122–154). Accusations of incomplete or inadequate modernity are not of course uncommon in colonialist rhetoric deployed against insubordinate

- Gefou-Madianou D (1999) Cultural polyphony and identity formation: Negotiating tradition in Attica. *American Ethnologist* 26(2): 412–439.
- Goldhill S (2011) *Victorian Culture and Classical Antiquity. Art, Opera, Fiction, and the Proclamation of Modernity*. Princeton, NJ: Princeton University Press.
- Gourgouris S (1996) *Dream Nation: Enlightenment, Colonization and the Institution of Modern Greece*. Stanford, CA: Stanford University Press.
- Gourgouris S (2011) Indignant politics in Athens: Democracy out of rage. *Greek Left Review*. Available at: <http://greekleftreview.wordpress.com/2011/07/17/indignant-politics-in-athens-%e2%80%93-democracy-out-of-rage/#more-1175> (accessed October 2011).
- GR Reporter (2010) Greece responds to Germany's media slap. Available at: http://www.grreporter.info/en/greece_responds_germanys_media_slap/2136 (accessed October 2011).
- Halperin DM (1990) *One Hundred Years of Homosexuality*. London: Routledge.
- Hamilakis Y (2007) *The Nation and its Ruins: Antiquity, Archaeology, and National Imagination in Greece*. Oxford: Oxford University Press.
- Herzfeld M (1986) *Ours Once More: Folklore, Ideology, and the Making of Modern Greece*. New York: Pella.
- Herzfeld M (1987) *Anthropology through the Looking Glass: Critical Ethnography in the Margins of Europe*. Cambridge: Cambridge University Press.

Η καλλιέργεια της ατομικής και συλλογικής μνήμης – ιδίως σε επίπεδο τοπικής κοινωνίας – συνδέεται με τη νοσταλγία για ένα φαντασιακό παρελθόν, προ-νεωτερικό κατά κανόνα και ως εκ τούτου ικανό να εξασφαλίσει τη διάκριση των νεωτερικών ιδιοκτητών-εμπνευστών του εντός του νεωτερικού παρόντος⁵. Μέσω της «ανάμνησης» ενός λαμπρού – αν και έως τώρα παρερμηνευμένου ή και ξεχασμένου – παρελθόντος, αναπτύσσεται η ρητορική της πολιτισμικής ιδιαιτερότητας ως όπλο ενάντια στις προκλήσεις του παρόντος, ενός παρόντος που προσλαμβάνεται ως ισοπεδωτικό, απειλητικό, παγκοσμιοποιημένο⁶. Η έρευνα των τρόπων με τις οποίες συγκροτείται, εμπεδώνεται, προβάλλεται και μεταπλάθεται η συλλογική μνήμη, των διαδικασιών που ακολουθούνται και των μορφών που παίρνουν οι εκδηλώσεις

2. Πρβλ. ASSMANN 1988. ASSMANN 1992. ASSMANN 1995. Πβ. HALBWACHS 1992.

3. SAMUEL 1994, vii-xiii. Βλ. επίσης LOWENTHAL 1985, 185-238.

4. ASSMANN 2010, 96-106.

5. HALBWACHS 1992, 46-51.

6. Βλ. ROBERTSON 1992, 146-181. HUYSSSEN 2003, 11-29.

φθηκαν διαφόρων ειδών ταφές: σε αρκετές περιπτώσεις οι νεκροί είναι τοποθετημένοι εκτάδην στο έδαφος, σε βρεφικές ή παιδικές ταφές οι νεκροί τοποθετούνται πάνω σε κεραμίδες. Σε άλλες περιπτώσεις δε, οι ταφές ορίζονται απλώς από μεγάλους αργούς λίθους, ενώ μεμονωμένο ήταν το παράδειγμα κτιστής ορθογώνιας κατασκευής με πήλινες πλάκες ως κάλυμμα (Εικ. 4, Σχ. 3). Ανεξάρτητα από τον τρόπο κατασκευής των τάφων, οι νεκροί βρίσκονται θαμμένοι κάτω από το στρώμα καταστροφής και το δάπεδο του ρωμαϊκού κτίσματος εντός του οποίου ανοίγονται λάκκοι, κάτι που γίνεται εμφανές στη διαταραγμένη στρωματογραφία (Σχ. 3). Από την πλειονότητα των ως τώρα ανασκαμμένων ταφών δηλώνεται ότι προτιμάται ο χώρος κάτω από τη στοά. Ο προσανατολισμός είναι συνήθως με το κεφάλι στα βορειοδυτικά. Οι ηλικίες ποικίλουν, από μικρά βρέφη ως άτομα μέσης ηλικίας για τα δεδομένα της εποχής. Η μελέτη του σκελετικού υλικού βρίσκεται σε εξέλιξη.

Τα ευρήματα διαφοροποιούν την υπόθεση που διατυπώθηκε στην προηγούμενη ανσκαφική περίοδο για την πενία των κατοίκων της περιοχής κατά την ύστερη

ενώ μία κεραμοσκεπής ταφή, πιθανότατα γυναικεία, περιείχε κυανές ψηφίδες, χάλκινο ψέλιο, χάλκινο περίαπτο, το οποίο δημιουργήθηκε από διάτρηση χάλκινου νομίσματος της εποχής Γαλερίου (306-311 μ.Χ.⁵, Εικ. 8α, β), και χάλκινο νόμισμα Κωνσταντίου Β' (350/1-355 μ.Χ.⁶, Εικ. 9α, β). Μια άλλη, τέλος, αποκάλυψε στα πόδια της νεκρής γυάλινο σφαιρικό μυροδοχείο με ψηλό λαιμό, το οποίο αποτελεί συνηθισμένο σχήμα στους ύστερους ρωμαϊκούς χρόνους⁷.

Νέα αρχιτεκτονικά ευρήματα

Το εύρημα όμως το οποίο διαφοροποιεί την εικόνα του αρχαιολογικού χώρου και συμπληρώνει σημαντικά τις γνώσεις μας για την ιστορία του είναι ένα συγκρότημα κτηρίων το οποίο αποκαλύφθηκε στο εσωτερικό του αιθρίου.

5. Βλ. RIC Hunt. V, 65, αρ. 31, RIC VI, 586, αρ. 44.

6. Βλ. RIC Hunt. V, 314, αρ. 67, RIC VIII, 419, αρ. 189.

7. Α.Χ. Αντωνάρας, Ρωμαϊκή και παλαιοχριστιανική υαλουργία. Αγγεία από τη Θεσσαλονίκη και την περιοχή της (2009) 313-315, πίν. 38-40.

Εικ. 10. Άργος Ορεστικό, Παραβέλα (X10). Τμήμα του νέου οικοδομήματος με την κλίμακα του υπόγειου ταφικού μνημείου (2012).

Το 2010 είχε αποκαλυφθεί τοίχος παράλληλος προς τον τοίχο του βόρειου κλίτους της βασιλικής αποτελούμενος από αργούς λίθους⁸. Η περαιτέρω διερεύνηση έδειξε ότι ο τοίχος σχηματίζει με άλλον ένα ορθή γωνία στο νοτιοανατολικό του τμήμα και συνεχίζει κάτω από τη βασιλική (Εικ. 10). Στο εσωτερικό της γωνίας αποκαλύφθηκε πυκνό στρώμα καταστροφής με κεραμίδες και τρία χάλκινα νομίσματα, εκ των οποίων ένα αυτοκράτορας Βαλεντινιανού Β' (378-383 μ.Χ.)⁹,

8. Δ. Δαμάσκος, Δ. Πλάντζος, ΑΕΜΘ 24, 2010, 5, σχ. 2.

9. Βλ. RIC IX, 100, 30(b), 2.

και αδιευκρίνιστου ακόμα πλάτους (Σχ. 1). Εφαπτόμενη στον εγκάρσιο τοίχο και μέσα στον έναν από τους δύο χώρους αποκαλύφθηκε κλίμακα αποτελούμενη από πλίνθινες τετράπλευρες πλάκες και κονίαμα στις κατακόρυφες πλευρές σε πολύ καλή κατάσταση διατήρησης (Εικ. 12). Διαπιστώθηκε πως πρόκειται για κλίμακα υπόγειου ταφικού μνημείου που χτίστηκε εν μέρει μέσα στο ορθογώνιο κτίσμα¹¹.

Το μέγεθος των αργών λίθων του κτίσματος είναι σχετικά μικρό για να υποστηρίξει μια στιβαρή κατασκευή. Όπως και να 'χει, όμως, η ύπαρξη στρώματος καταστροφής από κεραμίδες στο εσωτερικό του προϋποθέτει τη στέγασή του. Μία πιθανότητα θα ήταν, το κτίσμα να περιβάλλει το ταφικό μνημείο, να πρόκειται δηλαδή ένα είδος στεγασμένου περιβόλου, όπως στο παράδειγμα της Ευρωπού Κιλκίς¹².

10. Βλ. RIC Hunt. V, 372, αρ. 43, RIC IX, 147, αρ. 15(a), xxi.

11. Βλ. αναλυτικά Α. Σκρέκα, Δ. Δαμάσκος, στον παρόντα τόμο.

12. Θ. Σαββοπούλου, Μ. Βάλλα, ΑΕΜΘ 6, 1992, 435-437.

Περιοδικό

Τεύχη Περιοδικού

Σειρά Μονογραφιών

Εκδοτική Ομάδα

Οδηγίες Συγγραφέων

Επικοινωνία

[Ελληνική Αρχική Σελίδα](#) » [Οδηγίες Συγγραφέων](#) » Βιβλιογραφία και συντομογραφίες

▶ Οδηγίες υποβολής

▶ Εικόνες

▼ Βιβλιογραφία και συντομογραφίες

Βιβλιογραφία και συντομογραφίες

Οι παραπομπές θα πρέπει να γίνονται σε υποσημειώσεις και όχι σε παρενθέσεις εντός του κειμένου ή σε σημειώσεις στο τέλος του κειμένου. Στο τέλος του κειμένου θα πρέπει να υπάρχει βιβλιογραφική λίστα στην οποία θα πρέπει να συμπεριληφθούν όλες οι δημοσιεύσεις στις οποίες έγινε παραπομπή και μόνον αυτές.

Οι συντομογραφίες, οι παραπομπές και η βιβλιογραφία πρέπει να διαμορφωθούν σύμφωνα με τις οδηγίες του [American Journal of Archaeology](#). Παρακαλούμε να χρησιμοποιήσετε επίσης τον κατάλογο των δημοσιεύσεων για τις [Κύριες Δημοσιεύσεις](#), καθώς και τα [Περιοδικά και τις Σειρές Βιβλίων](#).

Παρακαλούμε τους συγγραφείς που επιθυμούν να καταθέσουν άρθρα στα Ελληνικά, να ακολουθήσουν τις οδηγίες [σ' αυτό το αρχείο](#).

